

Even nog eerst naar de dokter om een kwalijke splinter te laten verwijderen en dan snel naar één van de laatste kooklessen. Ja, zo vlug gaat het. Toen ik de keuken binnenkwam was iedereen al naarstig aan het werk.

Michel was vandaag om persoonlijke redenen wel aanwezig. Herman was met de kinderen van zijn “oude” school voor een weekje naar ik weet niet waar.

Samen met neofiet Joke stond ik in voor de soep. Jos nam de ajuinen voor zijn rekening en ik de appelen. Dit eenvoudig recept, op aanraden van Paul, was bovendien niet duur en zeker de moeite waard om thuis nog eens na te maken. Ondertussen had ik reeds brokken gemaakt ... met mijn bril (dubbel glas) een cocktail omgestoten. Waarop Benny repliceerde: “ich heub ginne bril beu dobbel zicht noedig , as ich beu Stanny aat kom”.

We vernamen ook dat Pirre met een vermageringskuur begonnen is. Veel is daar nog niet van te merken, maar alle begin is moeilijk. Hij vertelde ons ook dat hij naar de tandarts geweest was voor een “entretien” van zijn “salle à manger”. Maurice daarentegen, de properste van de club, was druk in de weer om het afwasmachine te reinigen. Een machine dat wij zelfs niet gebruikt hadden. Maar zo is Maurice nu éénmaal.

Toen Paul met de franse les begon hadden wij toch onze bedenkingen, zeker voor iemand die meer dan 30 jaar in onze hoofdstad gewerkt heeft. Zo vertaalde hij het woordje “volmacht” als “plein de force”.

De hapjes werden achter de kiezen gestoken. Eén op basis van ei en tomaat en één op basis van witloof en vis. Lekker!

Aan het gasvuur vertelde Paul ons dat door iets abnormaals of verkeerd te doen toch een nieuwe, lekkere ontdekking kan gedaan worden. Ik moet hem gelijk geven ... ik heb veel zaken ontdekt door verkeerd te doen, maar dat had dan niets met koken te maken.

Het werd tijd om de soep te mixen en op te dienen. Het moet gezegd een lekker, goedkoop en snel gemaakt soepje.

Daarna waren Julien, Paul, Benny en Pirre druk in de weer om het hoofdgerecht op het bord te toveren. Of de mozzarella nu onder of boven de steak moest liggen blijft nog steeds een vraagteken.

Joke vernam van Roger dat hij bijna 80 was, coureur was geweest en in Velm de zoon was van één café-uitbater. Dat is nu nog te merken.

Tijdens de koffie vertelde Michel ons nog een lang verhaal over zijn desastreuze reis naar Luxemburg. Wat ik ervan onthouden heb is dat hij door een vertraging van alle treinen toch in Luxemburg is aangekomen. Lang leve de vertragingen!

Vol ongeduld smacht ik naar volgende kookles. Paul gaat ons een lekkere mojito klaar maken, Herman is terug en Stanny is open

Miauw